

ת"פ 27402/03/20 - מדינת ישראל תביעות נגב נגד שמואל קהירי

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 27402-03-20 מדינת ישראל נ' קהירי
תיק חיצוני: 48927/2020

בפני כבוד השופט אמיר דורון
מאשימה
נגד
נאשמים
מדינת ישראל תביעות נגב
שמואל קהירי
ע"י ב"כ עוה"ד ברוש
החלטה

בקשה לביטול כתב אישום מחמת טענת הגנה מן הצדק.

1. בתמצית: הנאשם, נגדו הוגש כתב אישום הכולל שלוש עבירות איומים, עבירות על סעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977, סבור כי היה על המאשימה להעביר עניינו להליך של הסדר מותנה (**ההליך**), ולא לבחור בהגשת כתב האישום כאמור.

תמצית טיעוני הנאשם:

2. הנאשם סבור, כי על המאשימה לפעול בדרך שוויונית ואחידה, ולשקול שיקולים עניינים באשר לנסיבות ביצוע העבירות. והרי, לדידו, במקרים אחרים של ביצוע עבירות אלו, ואף חמורים יותר, פעלה המאשימה בדרך המבוקשת על ידו כעת, והעבירה הטיפול להליך. הנאשם תמך טענתו, בהפניה למספר לא מבוטל של מקרים בהם פעלה המאשימה כאמור.

תמצית טיעוני המאשימה:

3. המאשימה סבורה, כי לא נפלו פגמים בדרך הילוכה, שכן, בין היתר, רצף העבירות שעבר הנאשם, איומים כלפי גרושתו שנבעו מסכסוך רכושי בינם, ואופן האיומים שהופנו על ידי הנאשם כלפי המתלוננת, מלמדים כי אין מקום להפנות עניינו להליך. לא זו אף זו, העובדה כי המאשימה סבורה שיש מקום לשקול עמדה עונשית של מאסר בפועל ביחס לנאשם זה, נוכח העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מלמדת כי אין מקום להפנות עניינו להליך. עוד הפנתה למקור החוקי להחלטה, המצוי בסעיף 67א בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (**הסעיף**), ולפסיקה שקבעה כי שיקול דעת המאשימה רחב, ואין היא מחויבת לפעול בדרך זו, אף אם לכאורה עומד הנאשם בתנאי החוק וההנחיה.

4. לדידה, הנאשם היה אמור להוכיח כי נעשתה אפליה בין שווים, והוא לא עמד בנטל זה, הגם שהפנה למקרים המלמדים לשיטתו על נכונות טענתו. במקרים אליהם הפנה הנאשם, קיימים נימוקים מפורטים של המאשימה שהובילו אותה להעביר העניין להליך. חלקם מבוסס על מצב אישי של הנאשמים שם, חלק מבוסס על האירועים שקדמו לביצוע העבירה, וחלק מבוסס על לקיחת אחריות של הנאשמים שם, ובמקרים שלכאורה דומים למקרה הנאשם, דובר על מקרה חד פעמי, ולא צבר איומים כבמקרהו.

דין והכרעה:

5. לאחר עיון בעמדות הצדדים, בפסיקה אליה הפנו, בהנחית היועץ המשפטי לממשלה מספר 4.3042 "נוהל והנחיות להפעלת סימן א' 1 בפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 -הסדר מותנה" המסדירה שיקול דעת המאשימה בהפעלת הסעיף ובמקרים האחרים שאליהם הופנה בית המשפט, הגעתי לכלל מסקנה שאין מקום לקבל הבקשה.

6. הפסיקה קובעת מפורשות כי ככלל, בית המשפט אינו שם עצמו בנעלי המאשימה, ואינו הופך להיות "תובע על" או "יועץ משפטי-על" (לענין זה ראו ע"מ 7485/19 **קשקוש נ' מדינת ישראל** (6.7.20)(פורסם במאגרים)(**ענין קשקוש**)).

7. למאשימה שיקול דעת רחב, והתערבות בית המשפט בסוגיות אלו, יכולה להתקיים רק במקרים חריגים (לענין זה ראו האמור בבג"צ 3884/16 **פלונית נ' השר לביטחון פנים** (פסקה 40)(20.11.17)(פורסם במאגרים); **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' פרקליט המדינה** (15.8.17)(פורסם במאגרים)).

מנגד, יש לקבוע כי הגם האמור, בית המשפט אינו מתנער מיכולת התערבותו בשיקול דעת זה, במקרים הנדרשים (שהם כאמור חריגים) (לענין זה ראה האמור במאמר המלומד ד"ר רענן ג' די "דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים" (עמ' 529) בספר אליהו מצא (2015)).

8. בהמשך לאמור, ראוי להדגיש כי הגם שברע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רותם** (5.5.20)(פורסם במאגרים), נפסק בדעת רוב שאין להחיל בגדר ההליך הפלילי ביקורת שיפוטית על שיקול דעת תובע בהחליטו על העמדה לדין ובו הלשון:

"החדרת המשפט המינהלי אל תוככי המשפט הפלילי איננו עוד עירוב תחומין; עסקינן בערבוב אשר יש בו כדי להפוך את היוצרות. חלף בירור אשמתו של נאשם, נדרש לפתע בית המשפט לבירור 'אשמתה' של המדינה, לבקר את דרכי התנהלותה והחלטותיה [...] העברת המוקד מהדיאלוג בדבר אשמתו ואחריותו של נאשם, אל עבר בירור התנהלותה של המדינה - תחטא למהותו של ההליך הפלילי. היא תגרום לכך שהמסר

החברתי הרצוי לא יועבר - לא לנאשם, גם לא לחברה. הנאשם יעבור מעמדת 'הגנה' לעמדת 'התקפה'; מאמציו ירוכזו בהוכחת אשמתה של המדינה, ואילו ההכרה בחטא והחזרה למוטב -

יקופחו. אין חולק על החשיבות הרבה שבניהול הליך הוגן, בשמירה והקפדה על זכויות חשודים ונאשמים. ברם, הליך הוגן לחוד, והיפוך סדרי הדין בפלילים לחוד. ההליך הפלילי יכול לסבול מאשימה אחת בלבד

הרי שבעניין קשקוש, קבע השופט עמית, כי לא נסגרת הדלת בפני העלאת טענות במישור המנהלי במסגרת ההליך הפלילי, אלא שעל בית המשפט לבור המקרים הנדרשים כדי בירור ולדון רק במקרים המתאימים.

"...הגנה מן הצדק היא אכן כלי דיוני שההליך הפלילי מעמיד לרשות בית המשפט לשם ביקורת מינהלית, אולם השימוש בכלי זה צריך לחזור למידותיו הראויות, וכפי שציינתי בעניין נזה "לא די לנאשם להגות את מילת הקסם 'אכיפה בררנית' על מנת לפתוח את פתח מערת המידע" ובית המשפט נדרש "לסנן" טענות אלה, שאם לא כן, אין לדבר סוף..."

9. מכאן, שיש לקבוע כי הגם שלבית המשפט סמכות לבחון הסוגיה הנטענת כעת בפניו, בחינה זו תעשה באספקלריה מצמצמת במיוחד, ובית המשפט יידרש לקבוע האם המקרה דנא, הוא אחד מהמקרים שבהם תידרש התערבותו בשיקולי המאשימה. כפי שצוין לעיל, נדמה כי התשובה לכך שלילית היא.

10. ראש וראשון, יש להדגיש, כי מדובר בקביעה ברורה בחוק, לפיה המאשימה לא חייבת לפעול בדרך הקבועה בסעיף, אלא מדובר ברשות הנתונה לה. נדמה כי הצדדים אינם חלוקים באמור. שיקול דעת המאשימה, ייבדק, בין היתר, נוכח נסיבות ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם/חשוד, נסיבותיו האישיות של הנאשם/חשוד, כמות המקרים המיוחסים לו ונסיבות מקלות אחרות כלל וקיימות.

11. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם התגורר עם המתלוננת, גרושתו, בבאר שבע. ביום 30.1.20, בשעה 21:40, בעקבות וויכוח שהתפתח בין הנאשם למתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת באמצעות הודעה קולית למכשיר הנייד שלה, בכך שאמר לה: **"אל תדאגי אני אשורף לך את החיים שלך, גם הבית לא יהיה לך. דיברתי עם חבר שלי במס הכנסה, יום ראשון תבואי לחקירה, לפני שתבואי לחקירה, לפני שאני אגיש תלונה, תחשבי טוב טוב מה שאת רוצה לעשות, אני אין לי בעיה להפסיד 400 500, אבל את תפסידי כלום, לא היה לך כלום, את תשבי בבית הסוהר, תבואי את כל החומר של 10 שנים אחורה, גם חשבונות גם מעמ, הכל את תביאי, את כל החיים שלך את תביאי, אני יביא אותך על אלונקה, את תשרפי אמן, שאלוהים יקח אותך, אני אף פעם לא קיללתי אותך, אם אני מקלל משהו. את תקומי ותהיי נכה, את לא תקומי אמן על כיסא גלגלים את תקומי על מה שעשית ל, ליד הילדה את עושה לי ככה, אלוהים יקח אותך השבת אמן את לא תזכי לראות את השבת. אינשאללה... יום ראשון אני אגיש את התלונה, הוא לא ידבר איתך אביא אותך למס הכנסה, אני אביא אותך לחקירות להונאה, את תשבי בבית הסוהר הוא אמר לי, אני לא אשם בכלום, התיק עלייך. אני אזיין אותך יא שרמוטה".**

בבוקר שלאחר מכן, ביום 31.1.20, החל משעה 07:15, שלח הנאשם למתלוננת מספר מסרונים מאיימים, בהם כתב:

"אני ימרמר לך תחיים, לא את ממני לא תקבלי שקל עד שלא עושה הסכם", "אני יהרוס לך לא רק תחיים גם את כל מה שיש לך זה יפגע בך קשה את לא תצאי עם כלום כמו שזרקת לי תבגדים אני יראה לך איך הכל ילך לך בלי", בכלל תזכי לזה אני יראה לך מה זה לזרוק לי את הבגדים בחוץ ולתפוס תחת עלי אני לא יתן לך שקל תמותי שיעקלו אותך", "תחשבי טוב טוב לפני שאני אפעיל חבר שלי במכס יום ראשון ידבר איתך יסביר לך הכל ותחשבי לאן את רוצה להוביל את עצמך בדרך אחרת לא יהיה לך כלום אז תזהרי ותעשי חושבים לפני הכל".

בהמשך, בשעה 17:30, באותו היום, התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה: "אני לא משלם לך מזונות, שום דבר אני אומר לך, את תבואי בהפוכה, אני אשרוף אותך, אם את תבואי אלי בהפוכה, אני אשרוף אותך, תיזהרי, אני לא מאיים עלייך... אני אשרוף אותך..."

12. ניסוח כתב האישום, מלמד כי אין המדובר במקרה בודד, קל ערך, או כזה שהיה על המאשימה לפעול בדרך שונה מכפי שבחרה לעשות. רצף מקרי האיומים של הנאשם על המתלוננת לבדו, הוא סיבה מספיק טובה להגשת כתב האישום נגדו. זאת עוד מבלי שבית המשפט מתייחס לתוכן האיומים, ולרקע לביצוע העבירות.

13. גם אם מדובר בעבירה דומה לעבירות אחרות אליהן הפנה הנאשם בטיעוניו ובדוגמאות שצירף, אין המדובר בעבירות זהות בנסיבות ביצוע ובנתונים אחרים. ומשלא מדובר בעבירות זהות כאמור, אין לקבוע כי המאשימה שגתה וביצעה אפליה בין שווים. שיקול דעת המאשימה, נותר איתן על כנו, ולא הוכחה לבית המשפט כל כוונה נסתרת או שגיאה שבה נקטה המאשימה בעניין הנאשם.

14. כפי שצוין לעיל, על בית המשפט לנקוט זהירות רבה, בטרם יקבע שזה המקום להתערב בשיקול דעת המאשימה. עיון בטענות שהועלו על ידי הצדדים, ובכתב האישום שהוגש נגד הנאשם, וכמובן עמדתה העונשית של המאשימה לפיה יכול ותעתור למאסר בפועל לו יורשע הנאשם בדין, מובילים למסקנה ברורה - לפיה אין המדובר במקרה חריג בו על בית המשפט להיכנס בנעלי המאשימה. משכך, יש לקבוע שאין מקום להתערב בשיקול דעת המאשימה בהחלטה להגיש כתב אישום.

15. מכלל האמור, הבקשה נדחית.

16. קובע דיון למענה מפורט לכתב האישום ודיון לפי סעיף 144, ביום 7.3.22 בשעה 11:00. ב"כ הנאשם תוודא התייצבותו לדיון.

המזכירות תעביר לעיון הצדדים.

ניתנה היום, י"ג אדר א' תשפ"ב, 14 פברואר 2022, בהעדר

עמוד 4

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הצדדים.